

Lilja SIGURÐARDÓTTIR VERENPUNAINEN MERI

Áróran tutkimuksia 2

Suomentanut Marjakaisa Matthíasson

BLUE
MOON

Lilja
SIGURÐARDÓTTIR
VERENPUNAINEN MERI

Áróran tutkimuksia

Suomentanut Marjakaisa Matthíasson

BLUE
MOON

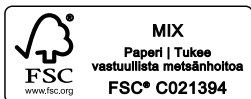
Copyright © Lilja Sigurðardóttir 2020
Suomennoksen copyright © Marjakaisa Matthiasson ja Docendo 2023
Blue Moon -kirjat julkaisee Docendo
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Islanninkielinen alkuteos
Blóðrauður sjór

Tämän teoksen suomentaminen on saanut tukea Pohjoismaiden ministerineuvostolta.

Kansi: Jussi Jääskeläinen / kobaia-design
Taitto: Noora Ohvo
ISBN 978-952-382-628-1
Painettu EU:ssa

Meillä on hallussamme vaimosi Guðrún Aronsdóttir.

Vaadimme hänestä lunnaita: kaksi miljoonaa euroa viikon kuluttua kahdensadan euron seteleinä, joita ei ole mahdollista jäljittää.

Saat viestin, minne rahat on toimitettava.

Emme halua vahingoittaa Guðrúnia, mutta mikäli otat yhteyttä poliisiin, tapamme hänet.

Jollet maksa, tapamme hänet.

Hänen henkensä on sinun käsissäsi.

MAANANTAI

I.

Mustesuihikutulostimella A-nelosarkille tulostettu viesti oli keittiönpöydällä. Nuo muutamat rivit, jotka jättivät paperiarkin suurimmalta osalta tyhjäksi, eivät tuntuneet pystyvän selittämään, mitä oli tapahtunut. Niiden merkitys oli kuitenkin niin pelottava, että Flosin polvet notkahtivat veteliksi, ja hänestä tuntui, että hän pyörtyisi. Hän vaipui keittiöntuolille ja luki viesti uudestaan yrittäen samalla vetää henkeä vatsanpohjaan saakka, koska maha oli kipristynyt kokoon hänen astuttuaan keittiöön ja nähtyään sekamelskan.

Hänelle tarkoitettu illallinen oli keittiösaarekkeella valmistamattomana: itäislantilaisen Hornafjörðurin vientihumperia, joka oli kaikesta päätellen maannut kauan pöydällä, sillä sen kuori oli alkanut tummua. Guðrúnilla oli selvästikin ollut ruoanlaitto kesken, sillä leikkuulaudalla oli silputtuja yrttejä ja hellalla oli pannussa vainokare, jolle Guðrún oli puristanut sitruunaa niin kuin hänellä oli tapana. Guðrún oli nero, mitä hummerin valmistukseen tuli, ja ihmeekseen Flosi tunsu veden kihoavan kielelle, kun hän ajattelikin Guðrúnin valmistamaa humperia. Hän saattoi melkein tuntea suussaan hummerin maun ja koostumuksen, kun Guðrún oli paistanut sen nopeasti pannulla valkosipulisitruunavoissa tuoreiden yrttien ja vastajauhetun mustapippurin kera.

Silloin hän yllättäen oivalsi, kuinka onnekas hän olikaan, kun oli naimisissa loistokokin kanssa. Joidenkin miesten oli tyydyttävä velvollisuudentunnosta, ei suinkaan rakkaudella valmistettuun ruokaan. Ja jotkut miehet joutuivat huolehtimaan itse ruoanlaitosta. Ei sen puoleen, kyllähän hänen pitäisi tietää kahdentoista avioliittovuoden jälkeen, että Guðrún oli mestarikokki, mutta yhtäkkiä asia vain tuntui päivänselvältä: hän oli onnekas niin monella tapaa, kun oli naimisissa Guðrúnin kanssa. Mutta nyt onni oli kääntynyt.

Flosi oli joskus miettinyt, milloin jokin vastoinkäyminen kohtaisi häntä. Hän oli täyttänyt viisikymmentäviisi vuotta ja oli seurannut, kuinka ikätoverit sairastuivat syöpään, tekivät konkurssin tai joutuivat auto-onnettomuuteen. Yksi oli jopa menettänyt lapsensa. Kaikki tuntuivat saavan osansa vaikeuksista ja suruista häntä lukuun ottamatta. Hän oli purjehtinut halki elämän onnen aallonharjalla ja toivonut välttyvänsä roiskeilta, joita elämä tuntui

heittävän – kaikesta päätellen – täysin sattumanvaraisesti toisten niskaan.

Totta kyllä, hän oli käynyt läpi eron siihen liittyvine draamoineen, ja totta kyllä, Iða Þöll oli ollut hankala teini-vuosinaan, ja hän oli usein joutunut tekemään kovasti töitä pitääkseen yrityksen pystyssä. Hän oli myös joutunut nielemään pettymyksensä siitä, etteivät he Guðrúnin kanssa voineet saada yhteistä lasta. Mutta tosiasiaa hänen elämässään ei ollut sattunut mitään oikein pahaa. Ennen kuin nyt.

Siinä istuessaan ja kamppaillessaan saadakseen henkensä kulkemaan hänen mieleensä juolahti, että jollain tavoin hän oli saanut ansionsa mukaan. Hän ei ollut osannut ollenkaan arvostaa Guðrúnia viime aikoina. Vaimo oli hänen mielestään muuttunut ikävänpuoleiseksi. Ja tämäkin vaikutti menettäneen kaiken kiinnostuksensa miestään kohtaan. Guðrún piti kodin siistinä ja valmisti ruokaa sydämensä riemusta. Illallisen ääressä he rupattelivat arkisista asioista, mutta heti kun ruokailun jäljet oli siivottu, sohva odotti Guðrúnia kuin taikaiskusta. Aivan kuin mikään ei saisi vaimoa luopumaan television edessä makaamisesta, kunnes hän nukahti. Flosi sen sijaan istui tuolissaan loikkien televisiokanavalta toiselle vaimon kuorsatessa hiljaa suu auki kasvat veltoina tyynyä vasten.

Tänä iltana Guðrún ei makaisi television ääressä. Se oli selvää. Hän oli ilmiselvästi kamppaillut kidnappajiaan vastaan. Lattialla valkoviinilätäkössä lojui rikkoutunut lasi. Hän oli tietenkin ottanut lasillisen viiniä ruokaa laittaessaan niin kuin yleensä. Lattialla nökötti myös punainen paprika ja haarukka, ja yksi keittiön jakkaroista oli kumollaan, aivan kuin hän olisi potkaissut sitä, kun hänet vedettiin pois. Jääkaapin ovikin oli auki. Guðrún ei olisi koskaan jättänyt jääkaapin ovea selälleen. Seistessään siinä

tarkastelemassa sekasotkua Flosin hajuaisti tuntui äkkiä heräävän. Palaneen käryä. Hän nousi seisomaan ja haisteli ilmaa. Uuni oli kuuma ja se hurisi hiljaa, mikä viittasi siihen, että ilmankierto oli päällä. Guðrún oli saanut hänet hankkimaan tuon hävyttömän kalliin uunin, koska siinä oli jokin suurenmoinen kiertoilmaominaisuus, jota hän tarvitsi ihan välttämättä ruoanlaitossa.

Flosi avasi uuninluukun ja näki siellä pitkänomaisen leipävuon. Sen kummemmin ajattelematta hän työnsi kätensä uuniin ja tarttui vuokaan. Hänen aivoiltaan kesti yli sekunnin rekisteröidä kipu. Hän huudahti ja vetäisi kätensä pois, mutta nappasi sitten kiireesti uunikäsineet ja veti leivän uunista. Sen pinta oli palanut karrelle ja näytti mustalta tomulta, mutta silti hän tunnisti leivän, Guðrúnin villiyrtilleivän, joka maistui herkulliselta hummerin kera. Hän sammutti uunin ja vasta sitten hänen jalkansa pettivät ja hän valahti keittiön lattialle. Silmät täyttyivät kyynelistä ja hän tunsi, kuinka kipu tunkeutui hänen tietoisuuteensa. Palanutta kättä kirveli.

TIISTAI

2.

Áróra joutui pitelemään tiukasti jeepin ratista körötellessään Hafnavegurilta erkanevaa soratienpätkää. Tuntui tosin yletömältä kutsua mokomaa soratieksi, sillä se oli yksi noista hyvin kivisistä urista, joilla ei ollut tienumeroa sen paremmin kuin nimeäkään ja joka todennäköisesti veisi takaisin Hafnavegurille, tielle numero 44, tehtyään lyhyen kierroksen laavakentällä. Kun hän oli viime kesänä ryhtynyt tutkimaan aluetta, hän oli tuskin saattanut uskoa, kuinka monia

vaikeakulkuisia pätkiä jokaiselta Suðurnesin numeroidulta tieltä alkoi. Pelkästään tieltä 44 lähti toistakymmentä tienpätkeä sinne tänne. Osa pohjoiseen vievistä päättyi kiitoradan huoltotielle, osa taas Svartsengin voimala-alueen sorakentälle. Mutta suurin osa ei vienyt minnekään. Urat vain katosivat ja päättyivät jonnekin laavakentällä, aivan kuin tutkimus hänen siskonsa katoamisesta.

Áróra vilkaisi olkansa yli ja tuijotti ulos autonsa avonaisesta kattoikkunasta. Drone seurasi autoa kahdentoista metrin korkeudessa niin kuin hän oli asetuksista säätänyt. Se oli kyllin korkealla, jotta se kuvaisi maastoa muutaman metrin tien molemmin puolin ja kyllin matalalla, jotta sen ottama kuva olisi tarkka. Hän tarvitsi tarkan kuvan, jos tästä oli tarkoitus olla jotain hyötyä.

Hän hämmästyi, kun tie päättyi yllättäen, koska hän oli olettanut tien olevan yksi kaarevista tienpätkeistä, joka alkoi Hafnavegurilta ja palaisi sille takaisin. Verrattessaan dronen kuvaa karttaan hän tajusi, ettei ollut niillä urilla, joilla oli kuvitellut olevansa. Mutta ei sillä ollut väliä. Hän ajaisi kaartuvaa tietä seuraavalla kerralla. Nyt oli ensimmäinen tyyni päivä viikkoon, ja hänen oli pakko hyödyntää nuo harvat päivät, jolloin dronen lennättäminen oli mahdollista. Ihmiset väittivät, että pian tuuli muuttuisi navakaksi, minä hän muisti lapsuusajoiltaankin ja sää jatkuisi samankaltaisena pienin tauoin koko talven. Aina välillä sataisi lunta, joka peittäisi maan ja kaiken siellä lojuvan.

Hän nousi autosta ja ohjasi dronen alas, taittoi sen kokoon ja asetti varovasti auton etupenkille, mutta jäi seisomaan ulos ja silmäilemään videota puhelimensa näytöltä. Hän huomasi nyt, että laavakenttä loisti syksyn väreissä, mitä ei havainnut maasta käsin, mutta dronen maisemakuvaan ilmestyi pieniä raudanpunaisia pisteitä, joihin

sekoittui ruskean eri sävyä siellä, missä pienet lehtikasvit olivat tunkeneet juurensa harmaanvihertävään sammaleeseen, joka maasta katsottuna näytti yksinään peittävän mustan laavakentän.

Hänen sydämensä hypähti, kun hän näki jotain sinistä videolla parin metrin päässä urilta vähän ennen niiden päättymistä. Hän tarkensi kuvaa, mutta pystyi erottamaan vain kirkkaansinisen tasaisen pinnan puolittain piilossa laavalohkareen alla. Taaempana, lähellä paikkaa, jossa hän oli kääntynyt Hafnavegurilta, näkyi jotain valkoista. Suurta ja valkoista, joka oli niin lähellä uria, että hän ihmetteli, ettei ollut kiinnittänyt siihen huomiota.

Hän istuutui autoon, käänsi sen ja mateli takaisin ärtyneenä siitä, ettei pystynyt ajamaan kovempaa vauhtia. Mutta se ei kannattanut. Jokin terävä kivi olisi vain puhkaissut autosta renkaan ja hän joutuisi käyttämään aikaa ja voimiaan renkaanvaihtoon. Ne kannatti mieluummin säästää etsimiseen. Etsimistä piti jatkaa.

Hän ei vaivautunut sulkemaan jeepinovea perässään autosta hypättyään vaan harppoi kuperan laavalaatan yli kohti kivenlohkareta, joka peitti alleen dronen kuvassa näkyneen sinisen esineen. Autosta kantautuva säännöllinen piipitys oven auki jäämisen merkiksi säesti hänen sydämensä yhä kiihkeämmäksi käyvää tykytystä, mitä lähemmäs hän pääsi. Sininen esine oli pelkkää muovia, ja pettymyksen aalto hulvahti hänen ylitseen. Siihen sekoittui aina myös helpotusta, kun jokin dronen kuvaama olikin pelkkä roska. Tällä kertaa se oli rikkinäinen muovitynnyri.

Áróra huokasi ja kiskoi tynnyriä. Se oli selvästikin lojunut kauan maassa, koska se tuntui kasvaneen kiinni laavaan, ja hänen oli nykäistävä muutaman kerran kunnolla ennen kuin se irtosi ja hän pystyi raahaamaan sen autolleen

ja heittämään tavaratilaan muiden roinien joukkoon, joita oli aamun mittaan osunut hänen tielleen. Aivan Hafnavegurin tuntumassa lojuva valkoinen esine osoittautui repaleiseksi rakennusmuoviksi, jonka hän taitteli kokoon ja työnsi myös tavaratilaan. Roskien kerääminen luonnosta oli ainakin hyödyllistä, hän mietti ja vältti kuten tavallista pohtimasta, miten hän reagoisi, jos sattumalta löytäisi etsimänsä, jos hän tosiaan löytäisi siskonsa ruumiin.

Hän oli juuri sopivasti istuutunut takaisin autoon, kun kännykkä soi. Yleensä hän ei vastannut puhelimeen näillä etsintäretkillään. Tuntui melkein siltä kuin hän häpäisisi nämä hetket siirtämällä ajatukset Ísafoldista johonkin muuhun, mutta koska soittaja oli Michael, hänen ystävänsä ja kollegansa Skotlannista, hän teki poikkeuksen.

”Hei, Michael!” hän vastasi iloisesti puhelimeen, mutta Michael tuntui olevan niin alamaissa, että pystyi tuskin vastaamaan tervehdykseen.

”Minun on pyydetävä sinulta hyvin omituista palvelusta”, hän sanoi ja Áróra kuuli äänestä, ettei kieltäytyminen tulisi kuuloonkaan.

3.

Kaikki suuren järkytyksen kokeneet tuntevat tuon armon hetken, joka kestää unen kaikkoamisesta, mielen heräämisestä tietoisuuteen ja vallitsevasta rauhasta siihen saakka, kunnes todellisuus kaatuu niskaan jääkylmänä ja koleana kuin syvä matalapaine. Flosi makasi hetken kattoon tuijottaen ja miettien, miksi oli olohuoneessa, ja silloin hän muisti sen: eilispäivän, Guðrúnin.

Hän oli todennäköisesti vaipunut uneen olohuoneen sohvalle johonkin aikaan soitettuaan tilintarkastajalleen

Englantiin pyytääkseen tätä vapauttamaan varoja lunnaita varten. Hän oli kertonut miehelle, mitä oli tapahtunut. Ei hän voinut muutakaan. Hänen oli pakko kertoa jollekulle, ja Michael oli käskenyt hänen säilyttää mielenmalttinsa, kaataa kurkkuunsa pari tuplaryyppyä ja yrittää levätä. Michael oli luvannut lähettää hänen luokseen jonkun tukemaan häntä. Flosi oli myöntynyt, sillä hän tarvitsi tukea. Hänestä tuntui kuin hän seisoi epätoivon kuilun partaalla, ja jollei joku tai jokin pitelisi hänestä kiinni, hän syöksyisi suin päin syvyyteen. Hän tarttui puhelimeensa olohuoneen pöydältä ja lähetti Iða Þöllille viestin. *Tule tänne, kultaseni. Tarvitsen sinua.*

Iða Þöll olisi paikalla tunnin sisällä, jos Flosi tunsu tyttärensä oikein. Iða Þöll halusi tehdä kaikkensa hänen vuoksen ja he olivat aina olleet läheisiä. Juuri Guðrún oli mutkistanut asioita. Kyseessä oli tyyppillinen äitipuoli- ja tytärpuolisuhde. Aina kun isä ja tytär viettivät yhteistä aikaa, heillä oli hauskaa. Ehkä Iða Þöll siksi pyrki kaikessa yritystä koskevassa auttamaan isäänsä, koska Guðrún ei puuttunut yrityksen toimintaan millään tavoin.

Flosin iholle kohosi kylmä hiki, kun hän ajatteli, mitä Guðrúnille oli tapahtunut. Millaisissa oloissa hän oli nyt? Miten hän voi? Pelottiko häntä? Oliko häntä satutettu? Flosin silmien eteen kohosi kuva, eikä hän tiennyt, mistä se oli peräisin. Ehkä rikoselokuvista tai kaappauksia koskevista uutisista. Hän näki mielessään Guðrúnin kahleissa likaisella ja kylmällä lattialla. Sitten hänen silmiensä eteen kohosi kuva Guðrúnista makaamassa nuhjuisessa sängyssä köysi kaulassaan. Pahin kuva kaikista oli kuitenkin lukitusta, ahtaasta ja ikkunattomasta kopista. Hänen mielikuvissaan huone ei ollut likainen ja siellä oli kaikki Guðrúnin tarvitsema, jopa televisio, mutta silti se oli kammottavin olin-

paikka, jonka hän saattoi kuvitella Guðrúnille. Guðrúnia vaivasi niin voimakas ahtaanpaikankammo, että hänen oli vaikea käyttää hissiä.

Flosi piteli yhä kännykkää kädessään ja valitsi jonkinlaisesta tottumuksesta luettelon ensimmäisen numeron, joka kuului Guðrúnille. Hän kuuli puhelimen soivan eteishuoneessa, jossa se oli lojunut Flosin saapuessa kotiin. Hän yritti nousta, mutta sohva tuntui pitelevän häntä paikallaan. Oli ironista, että hän istui nyt kaipaamassa vaimoaan samassa sohvassa, jota Guðrún tuntui pitävän iltaisin häntä suuremmissa arvoissa. Hän kaipasi Guðrúnia kipeästi ja epätoivoisesti. Mitä hän ei olisikaan valmis tekemään saadakseen Guðrúnin luokseen tänä iltana ja seuraavina kuorsaamaan sohvalle samalla kun hän itse näpelöisi kaukosäädintä etsiessään jotain kunnollista katsottavaa.

Flosin kasvot olivat itkusta pöhöttyneet, kun hän lopulta kuuli ulko-oven käyvän ja Iða Þöllin äänen huutavan eteisestä.

”Isä!”

Hän yritti huutaa vastaukseksi olevansa olohuoneessa, mutta kurkusta lähtevä ääni kuulosti lähinnä haavoittuneen eläimen ulinalta. Iða Þöll tuli olohuoneen ovelle ja tuijotti häntä.

”Isä, mikä hätänä?”

4.

Talo oli yksi Hraunbrún-kadun kauneimmista. Sitä ei nähnyt suoraan kadulta, ja eräänlaisen portin läpi kulkeva pihatie oli kolmen omakotitalon yhteinen. Talon edusta sen sijaan oli upea aivan kuin se olisi suunniteltu suurilla tilaisuuksilla – komeita illallisia, tanssiaisia, paremman väen vie-

railuja ajatellen. Mikään talossa ei todistanut arkipäiväisestä raadannasta. Autotallin edustalla ei näkynyt puutarhatyökaluja, oven vieressä ei nököttänyt luutaa, johon tarttua nyt kun kaduille ja jalkakäytävälle kasaantui lehtiä ruosteenpuhaisen eri sävyissä eikä roskalaatikosta näkynyt jälkeäkään.

Pihatie oli laattakivin päällystetty samoin kuin ulko-ovelle johtava kaareva polku. Sen molemmin puolin oli ulkovaloja noin metrin välein, ja niiden välissä kasvoi tiheää pikkupalloiksi leikattua pensasangervoa, jota nyt koristivat syksyisen punaruskeat lehdet.

Áróra soitti kelloa ja hänen mielessään käväisi, että hänen olisi pitänyt käydä kotona vaihtamassa vaatteet, mutta hän karisti ajatuksen mielestään heti miehen avattua oven. Tämän kasvot olivat niin epätoivon turvottamat, että Áróra epäili, ettei mies edes huomaisi sellaisia pikkuseikkoja kuin hänen kuluneet farkkunsu ja tuulipuvun takki.

”Oletko sinä Flosi?” Áróra kysyi ojentaessaan kätensä. Miehen kämmen oli nihkeä ja Áróra tunsu käden vapisevan, kun mies tarttui siihen ja puristi.

”Olen Áróra. Michael, edinburghilainen tilintarkastajasi lähetti minut.” Hän seurasi Flosia sisälle, tilavasta eteisestä avaraan aulaan, johon mahtui yläkertaan vievä portaikko sekä rivi kattoon ulottuvia peilikaappeja. Kun he astuivat keittiöön, Flosi osoitti lattiaa, jolla oli rikkoutunut lasi ja vihanneksia, ja tarttui sitten tulostettuun paperiarkkiin ja ojensi sen Áróralle.

”Tällaista täällä oli, kun palasin eilen kotiin. Ja tämä kirje oli tuossa keittiönpöydällä. Niin että soitin Michaelille pyytääkseni, että hän vapauttaa rahat ja... ja... niin.” Mies ei selvästikään löytänyt sopivia sanoja vaan tuijotti neuvottomana Áróraa.

”Jos tarve vaatii, niin minä haen rahasi Englannista ja

toimitan ne perille”, Áróra sanoi. Flosi nyökkäsi ja hetken Áróra luuli, että Flosi alkaisi vetistellä, mutta mies rykäisi ja kohautti harteitaan aivan kuin hillitäkseen itsensä. ”Michael pyysi minua myös olemaan tukenasi, ja kertoi, ettet halunnut kääntyä poliisin puoleen ja oli syystäkin sitä mieltä, ettei sinun pitäisi olla yksin tekemisissä sieppaajien kanssa”, hän lisäsi.

”Hyvä. Aivan niin, kiitos, kiitos”, mies mutisi. ”Toden sanoakseni olen täysin neuvoton. Mutta minulla on oltava rahat valmiina, heti kun he ottavat yhteyttä. En voi jäädä odottelemaan tilinsirtoa moneksi päiväksi ja kaikkea sotkua, mikä siihen liittyy. Minulla on oltava summa valmiina. Jotta he vapauttaisivat Guðrúnin.” Vaimon nimen mainitseminen tuntui järkyttävän tuota herkkää tasapainoa, josta mies oli onnistunut pitämään tiukasti kiinni Áróran saapumisesta saakka, mutta nyt hänen molemmista silmistään alkoi valua kyyneliä poskille. Hän niesti ja tarttui talouspaperirullaan, repäisi palan ja kuivasi kasvonsa.

”On sietämätöntä, etten tiedä, miten hän voi. Pitävätkö he hänestä hyvää huolta? Onko hän peloissaan?” Áróra ojensi kätensä ja laski sen lohduttavasti Flosin käsivarrelle.

”No, voidaan lohduttautua sillä, että koska he ovat esittäneet lunnasvaatimuksen, he pitävät Guðrúnia varmasti paljon arvoisena.” Áróra vilkaisi taas kirjettä. ”He pitävät häntä kahden miljoonan euron arvoisena ja se merkitsee varmasti sitä, että he kohtelevat häntä hyvin.”

”Olet oikeassa”, Flosi sanoi aivan kuin hän tarttuisi huojentuneena tuohon oljenkorpeen. ”Totta kai olet oikeassa.” Áróra heilutteli hetken kirjettä edessään ennen kuin tajusi, mikä lunnasvaatimuksessa häiritsti häntä.

”Onpa outoa, että tässä pyydetään euroja eikä kruunuja”, hän sanoi. ”Ketkä tietävät, että sinulla on rahaa ulko-

maisilla tileillä?” Flosi tarttui kirjeeseen ja tuijotti sitä kuin näkisi tekstin ensimmäistä kertaa, vaikka oli epäilemättä lukenut sen vähintään sata kertaa löydettyään sen keittiönpöydältä.

”Ehkä he vain kuuluvat johonkin ulkomaiseen rikosjengiin, joista aina puhutaan uutisissa? Ja siksi he pyytävät valuuttaa, jota ei tarvitse vaihtaa.” Flosi kohautti olkapäitään näin sanoessaan ja ojensi kirjeen takaisin Áróralle. Tämä tarttui siihen ja asetti keittiönpöydälle, josta mies oli sanonut löytäneensä sen alun perin, ja otti kirjeestä kuvan kännykällään. Häntä häiritsi, ettei Flosi ollut vastannut kysymykseen, kuka mahdollisesti tiesi hänen ulkomaisista tileistään, ja hän mietti, oliko mies liian kiihdyksissään ajatellakseen selkeästi vai oliko hän vältellyt tahallaan vastaamista. Mutta olipa tilanne kumpi tahansa, se vahvisti hänen mielessään näkemystä, että mies tarvitsi enemmän apua kuin hän pystyi antamaan.

5.

Michaelin lähettämä nainen oli kookas ja voimakkaanoloinen, ja Flosin mielestä hänestä välittyi levollisuutta, jota hän ei pystynyt määrittelemään. Ehkä se vain johtui helpotuksesta, että hän pystyi nyt keskustelemaan asiasta jonkun kanssa, joka saattaisi auttaa häntä ja että joku jakoi tämän tehtävän taakan hänen kanssaan.

Kun nainen oli tutkinut olohuoneen ja keittiön ja katsonut maalausten ja kuvien taakse ja kiipeillyt tuoleille ja tarkistanut kattokruunut etsiessään kameroita tai vakoilulaitteita, hän istuutui ja katsoi Flosia keskittyneesti silmiin.

”Tunnen poliisin, joka olisi varmasti valmis tapaamaan meidät ja antamaan neuvoja”, hän sanoi. ”Sinun ei tarvitse

kertoa hänelle, kuka olet, riittää kun kerrot, että olet tuttavani ja tilanne on tällainen.”

”Mutta kirjeessähän sanotaan, että he tappavat Guðrúnin, jos käännyn poliisin puoleen”, Flosi väitti. ”En voi ottaa sitä riskiä. En voi ottaa mitään riskejä Guðrúnin hyvinvoinnin suhteen.” Hänen ajatuksiaan peittävästä sumusta huolimatta tuo oli kuitenkin täysin selvää hänen mielesään. Hän ei ryhtyisi mihinkään, mikä saattaisi Guðrúnin elämän suurempaan vaaraan. Hän tekisi kaiken voitavansa saadakseen vaimonsa terveenä ja kunnossa kotiin.

Hän hymyili katkerasti ironialle, että hän oli kuukausien ajan tuntenut olevansa jumissa arkipäivän rutiineissa, joita Guðrún pyöritti ja jotka hän oli toivonut voivansa muuttaa: murtaa, järjestellä uudelleen, jopa hylätä täysin. Mutta nyt olosuhteet olivat kirjaimellisesti vetäisseet maton hänen jalkojensa alta, ja hän olisi antanut mitä vain, jos edessä olisi ollut arkinen ilta. Ilta, ja rutiinit, jotka määräisivät tapahtumien kulun. Guðrún heittäytyisi sohvalle illallisen ja kahden valkoviinilasillisen jälkeen, ja hän istuisi yksinään ja toivoisi pystyvänsä keskittymään television näyttöön. Hän tajusi nyt, ettei yksinäisyys ollutkaan pahinta. Kauhu, joka tuolla hetkellä piti hänen sydäntään rautaisessa otteessaan, oli pahempi. Paljon, paljon pahempi.

”Jos yritetään nyt olla ajattelematta pelkoa, jonka vallassa varmaan olet tällä hetkellä”, Áróra sanoi, ”on loogista päätellä, että he kyllä harkitsevat tarkoin, tappavatko naisen, jota pitävät kahden miljoonan euron arvoisena.”

”Mutta sitä riskiä ei kannata ottaa”, Flosi vastasi. ”Jos he saavat jotenkin selville, että minä olen yhteydessä poliisiin, olen rikkonut ainoan ehdon. Enkä voisi elää itseni kanssa, jos...” Hän ei kyennyt viemään lausetta loppuun, koska pala, joka kurkussaan hän oli herännyt, pyrki taas ylös ja

tukahdutti hänen sanansa alkuunsa.

”Jos pyydän tätä tuntemaani poliisia tulemaan tapamaan meidät kahvilaan ilman minkäänlaisia poliisin tuntomerkkejä, jotta saamme tilaisuuden neuvotella, tulisitko juttelemaan hänen kanssaan? Sitoutumatta mihinkään tai ilmoittamatta, että olet kääntymässä poliisiin puoleen?”

”Kuinka se käytännössä kävisi päinsä?” Flosi kysyi, kun hän lopulta sai suustaan jonkinlaisen äänen. ”Eikö poliisi silloin rynnistäisi tänne sisään ja ottaisi vallan? Ja silloin sieppaajat saattaisivat huomata hyörinän ja poliisiautot tässä talon tienoilla ja silloin Guðrúnin päivät olisivat luetut.” Heti tämän sanottuaan Flosi tajusi pelkäävänsä juuri sitä: että hän menettäisi täysin tilanteen hallinnan, että hänes-tä tulisi pelkkä pelinappula. Eikä hän ollut koskaan ollut sellainen. Hän oli ohjannut elämäänsä määrätietoisesti, ar-mottomasti, jotkut väittäisivät, mutta ainakaan hän ei ollut koskaan vain jäänyt makaamaan ja odottamaan, mitä tu-leman piti. Siihen hän oli liian vahva. Liian päättäväinen.

”Meidän olisi hyvä saada selville, onko asia poliisille tuttu. Ehkä sinä oletkin yksi monista, jotka ovat samassa tilanteessa juuri nyt.”

Se ei ollut juolahtanutkaan Flosin mieleen. Ehkä hän oli yksi monista, joita ahdisteltiin tällä tavoin. Hän oli näh-nyt viimeaikaisista uutisista, että rikollisjengit riehuivat maassa aaltoina, toimivat häikäilemättä tietyn aikaa, ka-tosivat sitten ja toiset astuivat tilalle. Esimerkkeinä olivat urakointipetokset, joissa ammattialaisten työtä tarjottiin halvalla ja kun ennakkomaksu oli maksettu, niin kutsutut ammattilaiset katosivat kuin tuhka tuuleen. Entäpä kyber-rikolliset, jotka huijasivat ihmisiä lataamaan tietokoneelleen ohjelman, joka antoi roistoille pääsyn näiden pankkitileil-le. Mutta uutisissa ei ollut mainittu sieppauksia. Ehkä se

oli uusinta uutta. Ehkäpä hän oli yksi jonkin roskajoukon monista uhreista, ja poliisilla oli jo rikolliset tähtäimessään.

Íða Pöll toi isälleen kupillisen kuumaa teetä ruokailutilaan. Hän asetti lasinalusen kupin alle tammipöydälle ja laski lämpimän kätensä isänsä olalle.

”Minä ja isä emme halua ottaa minkäänlaista riskiä tässä asiassa”, hän sanoi Áróralle. ”Taitaa olla parasta, että lähdet heti tilintarkastajan luo hakemaan rahat, niin että ne ovat valmiina, kun kaappaajat ottavat yhteyttä.” Flosi nyökkäsi ja taputti tyttärensä kädenselkää. Tytär oli hänen elämänsä ilo ja tuki. Hän oli täyttänyt 22 vuotta ja saisi liiketaloustieteen opintonsa päätökseen seuraavana keväänä, ja silloin isä aikoi antaa tytön johdettavaksi jonkin osan yrityksessään. Tyttö ansaitsi sen. Hän oli oikea tarmonpesä ja oli aina ollut kiltti isälleen, vaikka sama ei pätenytäkään Guðrúniin. Hän oli toden totta ollut varsin ilkeä Guðrúnille. Mutta sellaisiahan äitipuolen ja tytärsuhteiden suhteet saattoivat olla – täynnä epäluuloa ja kaunaa. Nyt kaikki kuitenkin oli toisin. Noin kauhea tapahtuma selkeytti tilanteen, se selkeytti tunteet. Íða Pöll näytti isänsä tavoin täysin murtuneelta asian vuoksi.

6.

Daníel hätkähti pahan kerran nähdessään Áróran nimen näytöltä, ja oli vähällä pudottaa kännykän. Edellisestä soittokerrasta oli kauan. Mikäli hän muisti oikein, hän ei ollut kuullut Árórasta mitään keskikesän jälkeen. Ehkä siksi, että hän oli kivahtanut soittavansa, jos jotain uutta kerrottavaa ilmenisi tämän siskon katoamistutkimuksissa. Tiuskaisu oli ollut tarpeeton ja hän oli katunut koko sydämeästään ärtymystään lopetettuaan puhelun. Mutta hän, samoin kuin Árórakin, oli tuntenut pettymystä tutkimusten

valuessa hiekkaan. Áróra oli sitä paitsi käyttäytynyt työkeästi häntä kohtaan, jankuttanut samaa ja antanut ymmärtää, ettei poliisi, hän mukaan lukien, hoitanut tehtäviään. Kyllä hän ymmärsi sen ja tiesi, että reaktio oli luonnollinen uhrin sukulaisille, kun tutkimukset eivät edistyneet. Siksi hänen olisi pitänyt suhtautua ymmärtäväisemmin Áróran kaikkiin puheluihin ja vähät välittää hänen arvosteluistaan. Mutta Árórassa oli jotain, mikä sai hänet pois tolaltaan. Aivan kuin naisen olemassaolo häiritsisi häntä niin paljon, ettei hän ollut ihan järjissään. Daníel oli herkkätunteinen hänen suhteensa, kuin teinipoika.

”Rakas Áróra, tutkimukset eivät valitettavasti ole edistyneet mitenkään”, hän sanoi heti puhelimeen vastatessaan ja käytti lempeintä ja lämpimintä ääntään.

”Tiedän”, Áróra vastasi hetken epäröityään. ”Sanoit, että soittaisit, jos sinulla olisi uutisia.”

”Hmm, aivan, juuri niin. Valitettavasti mitään uutta ei ole tullut esiin. Siksi en ole soittanut.”

”Soitan sinulle muusta syystä”, Áróra sanoi ja Daníelin sydän löi ylimääräisen kerran. ”Tarvitsen sinulta neuvoja ja luulen, että asialla on aika kiire.” Daníel nousi, siirtyi poliisiaseman käytävään, laskeutui portaat tasanteelle ja jäi katselemaan ikkunasta ulos. Hän keskittyi paremmin, jos hänellä oli edessään yleisnäkymä. Suljettu porttikäytävä ikkunan alapuolella rauhoitti samalla tavoin kuin akvaario: partioauto saapui ja toisia lähti sulavina kuin kultakalat. Kaikki todisti, että elämä jatkui tuttua rataansa eikä todellisuudessa tapahtunut mitään erityistä.

”Anna kuulua”, Daníel sanoi.

”En voi oikeastaan puhua siitä puhelimesta”, Áróra totesi. ”Tuttavani tuttava tarvitsee neuvoja hyvin vakavassa tilanteessa, niin että mietin, voisitko tulla tapaamaan meitä.

Kahvilaan siis.”

”Ilman muuta”, Daniel vastasi ja hänen teki mieli kysellä lisää, mutta hän hillitsi itsensä. ”Milloin?”

”Kävisikö nyt heti?” Áróra tiedusteli äänessään toiveikkuutta. Daniel ajatteli olevansa velkaa Áróralle, että suostuisi pyyntöön, ja rauhoitti sillä omaatuntoaan, vaikka tosiasiansa pelkkä ajatuskin Áróran tapaamisesta sai hänen kehonsa kihelmöimään.

”Selvä, tulen heti”, Daniel sanoi ja kuvitteli kuulevansa Áróran huokaavan helpotuksesta linjan toisessa päässä.

”Kiitos,” Áróra vastasi ja hän kuuli sen uudestaan. Áróra henkäisi helpotuksesta. Asia vaikutti painavan hänen mieltään. ”Ja Daniel” Áróra lisäsi vielä. ”Voitko tulla siviilivaatteissa, älä tule poliisiautolla äläkä kannan mitään poliisin merkkejä.”

Daniel kiirehti pukeutumistilaan ja avasi kaappinsa. Áróra oli ehdottanut, että he tapaisivat uudessa kahvilassa Reykjavíkin satamassa neljäkymmenen minuutin kulluttua, joten hän ehtisi siistiytyä vähän. Ei hän kylläkään epäsiisti ollut. Hän oli käynyt aamulla suihkussa, mutta ei ollut viitsinyt ajaa partaansa. Hän ei aikonut tavata Áróraa harmaa parransänki poskillaan. Hän repi paidan päältään ja asettautui yhden pesualtaan eteen, kasteli pyyhkeen kulman läpimäräksi jääkylmällä vedellä ja pesi kainalonsa. Sitten hän saippuoi kasvonsa, ajoi partansa, läiski säästelemättä partavettä kasvoilleen eikä säästellyt deodoranttiakaan. Hän kaivoi kaapista puhtaan t-paidan, kietoi kaulaansa pojaltaan syntymäpäivälahjaksi saamansa kaulahuivin, nappasi harmaan bleiserin mukaansa ja kipaisi poliisiaseman portaat alas sydän odotusta tulvillaan.

Áróra etsii islantilaista naista, joka on kadonnut kotoaan tehdessään illallista.

Samalla jatkuu Áróran kadonneen siskon jäljittäminen. Toinen henkeäsalpaava osa hyytävän koukuttavaan Áróran tutkimuksia -sarjaan...

Kun liikemies Flosi palaa kotiin päivälliselle, hän huomaa, että hänen kotiinsa on murtauduttu ja vaimo Gudrun kadonnut. Kirje keittiön pöydällä vahvistaa, että hänet on kidnapattu. Jos Flosi ei suostu maksamaan valtavia lunnaita tai kertoo poliisille, Gudrun tapetaan.

Flosia ottaa yhteyttä kätketyn omaisuuden etsintään erikoistuneeseen Áróraan, joka yrittää etsiväystävänsä Danielin kanssa päästä tapauksen ytimeen ilman, että kukaan tietää. Samalla Áróra ja Daniel jatkavat Áróran kadonneen sisaren Ísafoldin hämmentävää ja musertavaa etsintää. Kun sumu laskeutuu kylmään ja sateiseen Islannin syksyyn, tutkinnasta tulee yhä vaarallisempaa. Kylmäävää, käännteitä täynnä olevaa ja sietämättömän jännittävää luettavaa islantilaisdekkarien ystäville.

Blue Moon -kirjat kustantaa DOCENDO	 9 789523 826281
www.docendo.fi	KL 84.2 ISBN 978-952-382-628-1